

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Want de Heere heeft het recht lief, en zal zijne gunstgenooten niet verlaten; in eeuwigheid worden zij bewaard, maar het zaad der goddeloozen wordt uitgerooid. De rechtvaardigen zullen de aarde erfelijk bezitten en in eeuwigheid daarop wonen.

**„Die getrouw is en volhardt zal de wereld overwinnen”,
zegt de Heere.**

Door JOSEPH FIELDING SMITH.

(*Vervolg en slot van blz. 183.*)

Velen rebelleerden tegen God.

De dood is even gewichtig in het plan der zaligheid als de geboorte. Wanneer een ziel in deze wereld wordt geboren hebben wij vreugde. Toch is dat niet gewichtiger, zoover het betreft de laatste zaligheid der menschen, dan zijn tijdelijke dood. Tenzij er tijdelijke dood is, is er geen zaligheid. Het is een heerlijke zegen om in deze wereld geboren te worden. Hoevelen er waren die dit voorrecht ontzegt is geworden, weten wij niet, maar wij weten, door de openbaring des Heeren, dat er velen waren die opstandig zijn geweest in dien vorigen staat, en hoewel zij in Zijn tegenwoordigheid leefden, want zij leefden in de tegenwoordigheid Gods, zijn zij tegen Hem in opstand gekomen.

Hunne straf was, dat zij den hemel werden uitgeworpen en hun het recht ontzegt om lichamen van vleesch en beenderen te ontvangen, omdat zij tegen het licht gezondigd hadden. Dat is hunne straf en zij werden de duivel en zijne engelen. Alzoo is het een groote zegening om het voorrecht te mogen genieten om deze stoffelijke tabernakelen te ontvangen. Het was de grootste zegening die de Heere ons in dien geestelijken staat kon schenken. Nu we een lichaam verkregen hebben, hoe lang zullen wij het bezitten? Hebben wij het ontvangen om er weer afstand van te doen bij den dood, en er dan nooit verder nut van te hebben? We worden geboden om het rein en heilig te houden, geschikte tabernakelen (woningen) voor den Geest Gods. De belofte is gemaakt, dat bij de vervulling daarvan na de opstanding, wij de heerlijkheid zullen ingaan.

Nu kom ik tot het punt mijner gedachten, dat, zooals ik zeide, niet algemeen begrepen wordt. Ik zal deze verzen nog eens herhalen. „Want

ziet, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid, om de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van den mensch tot stand te brengen." —

Onsterfelijkheid en het eeuwige leven zijn twee onderscheidene zaken, de een apart van den ander. Elkeen zal de onsterfelijkheid geworden, hetzij hij goed of slecht of onverschillig is geweest, want de opstanding der dooden komt over allen. Eeuwig leven is iets, dat er aan toegevoegd wordt.

Niemand ontvangt het eeuwige leven dan alleen zij die de geboden Gods onderhouden en aldus gerechtvaardigd zijn om in Zijn tegenwoordigheid in te gaan. Toen de Heere zeide: „Eng is de poort en nauw is de weg die tot het leven leidt, en weinigen zijn er die hem vinden", bedoelde Hij daar mede, dat er zeer weinige menschen zouden zijn die zich in dit leven waardig zouden maken om in Zijn tegenwoordigheid terug te keeren en te leven. Dat is het eeuwige leven om in des Vaders tegenwoordigheid te mogen zijn en van Hem verhooging te ontvangen.

Hij bedoelde niet dat zij, die door de enge poort zouden ingaan, diegenen waren, die van de dooden opgewekt zouden worden. Heel gaarne zoude de Heere een ieder het eeuwige leven geven, maar wijl dit alleen bij getrouwheid kan gegeven worden — door de juiste vervulling der plichten — zullen enkel de waardigen dat ontvangen.

En toch, door Zijne overvloedige genade zal de Heere doen wat het beste voor Zijne kinderen gedaan kan worden en daarom zal Hij een ieder zijn plaats aanwijzen en indien het niet kan zijn in Zijne Heilige Stad, dan zal het daarbuiten moeten zijn, waar zij, die geene volheid der zegeningen ontvangen, bediend worden door hen die grooter heerlijkheid hebben ontvangen. Want wij lezen ook in dit visioen, waar de graden van heerlijkheid behandeld worden, dat zij die in het Celestiale Koninkrijk zullen ingaan, diegenen bedienen zullen die van het Terrestriale Koninkrijk zijn, en zij zullen weer die van het Telestiale Koninkrijk bedienen. De Zoon kan tot het Terrestriale Koninkrijk gaan, doch zij zullen in dat koninkrijk nimmer van de volheid des Vaders ontvangen, zij zullen de grootheid Zijner glorie niet zien. Hij houdt dat van hen terug, en zij zullen nimmer in de volheid Zijner tegenwoordigheid terug keeren. En zij die van het Telestiale Koninkrijk zijn zullen niet van de volheid des Vaders ontvangen, noch van die des Zoons. Zij (de Godheid) zullen het niet bezoeken, maar zullen boodschappers zenden om de inwoners dier heerlijkheid te onderwijzen. Die van het Terrestriale zullen hen van het Telestiale Koninkrijk bezoeken, en die van het Celestiale Koninkrijk bezoeken die van het Terrestriale Koninkrijk. Waar de Vader is kunnen zij niet komen, want de Heere heeft gezegd: „Waar God en Christus is, daar kunnen zij niet komen; werelden zonder einde."

Toch vinden we in dezelfde afdeeling geschreven, dat niettegenstaande bovengenoemd feit, de zegeningen dezer zoo groot zullen zijn, dat het alle begrip te boven gaat.

Aldus is de groote genade onzes Heeren.

Hij zal trachten om allen te redden en zooveel verhoogen als mogelijkerwijze gedaan kan worden. Maar om verhoogd te worden moet men de geheele wet onderhouden.

Dit is de groote liefde die Hij Zijne kinderen betoond, dat niettegenstaande zij zondigen, en hunne oogen voor de waarheid sluiten, Zijn arm nog uitgestrekt is en Hij naar hen zal uitzien en hen terug brengen, zoo ze Zijne geboden willen onderhouden; 'en zoo niet, dan zal Hij hetgeen het beste in die omstandigheden kan zijn, doen voor hen.

Hij wil hun zegenen met alles wat mogelijk is te geven en allen zullen eens verlost worden, uitgezonderd de zonen des verderfs, die hunne oogen sluiten en willens en wetens tegen de waarheid hebben gezondigd. Al de anderen zullen verlost worden en zullen een plaats ontvangen en voor hen zal het heerlijk zijn, maar om de verhooging des rechtvaardigen te ontvangen, of in andere woorden het eeuwige leven, moeten de geboden des Heeren in alles gevolgd worden.

Bekeering is noodig tot zaligheid.

Er is nog een andere schriftuurlijke passage die ik in verband hiermede wensch aan te halen. In afdeeling negen-en-twintig spreekt de Heere over Adam en zijn straf, nadat hij uit Zijn tegenwoordigheid was weggezonden. „Doch zie, Ik zeg tot u, dat Ik, de Heere, aan Adam en zijn zaad gaf, dat zij den tijdelijken dood niet zouden sterven” — zij waren reeds den eersten dood gestorven, den geestelijken dood, en de Heere zeide, dat hij hen macht gaf den tijdelijken dood niet te sterven, — „totdat Ik de Heere God engelen zoude voortzenden om bekeering en verlossing door het geloof in den naam Mijns Eeniggeboren Zoons, aan hen bekend te maken.”

„En aldus wees Ik, de Heere God, de dagen van des menschen proeftijd aan;” — nu let wel op — „opdat hij door zijn natuurlijken dood in onsterfelijkheid tot het eeuwige leven mocht verrijzen.” Ziet ge de beteekenis daarvan?

Ieder mensch is verhoogd tot onsterfelijkheid, tot het eeuwige leven, geen dood meer; zelfs het eeuwige leven als hij Gods geboden onderhoudt — anders niet.

Dit is naar mijn meening een beteekenisvol gezegde, „verhoogd in onsterfelijkheid tot het eeuwige leven, zelfs zoovelen als er gelooven zouden”; nu merk dit wel op: „en diegenen die niet gelooven tot eeuwige verdoemenis, want zij kunnen van hun geestelijken val niet verlost worden, omdat zij zich niet bekeerden.”

De geestelijke val bedoelt verbannen te zijn van de tegenwoordigheid Gods en zij kunnen daarvan niet verlost worden, omdat zij zich niet bekeerden.

Als zij zich bekeeren, maar hun daden kwaad geweest zijn en zij daarom geen aanspraak kunnen maken van het smalle rechte pad bewandelt te hebben en ingang door de enge poort gevonden te hebben, zullen zij ergens anders plaats moeten vinden in een koninkrijk buiten de tegenwoordigheid Gods, waar zij onderwijs en voorlichting zullen ontvangen van hen, die tot de verhooging zijn ingegaan. Nog een gedachte meer. Ik Zal een vers aanhalen van het zeventiende hoofdstuk van apostel Johannes: „Deze woorden sprak Jezus, als Hij Zijne oogen naar den hemel opsloeg, zeggende: Vader, het uur is gekomen; ver-

heerlijk nu Uwen Zoon, dat Uw Zoon U alzoo moge verheerlijken. Ge-
lijkerwijs Gij Hem macht gegeven hebt over alle vleesch, opdat al wat Gij
Hem gegeven hebt, Hij hun het eeuwige leven geve". — En nu komt
het. — „En dit is het eeuwige leven dat zij U kenneñ, den eenigen
waarachtigen God, en Jezus Christus, dien Gij gezonden hebt."

Niemand die het voorrecht niet ontvangt om het Celestiale Koninkrijk
in te gaan en van aangezicht tot aangezicht met den Vader te zijn, zal
in staat zijn te weten wat het eeuwige leven is, want hij kent den Vader
niet tenzij hij Hem ziet en met Hem omgaat en aan hetzelfde leven deel-
neemt, dat de Vader heeft, want dat is het eeuwige leven.

Het sterven een stap tot zaligheid.

Dit is weer iets anders, dat mijne attentie vraagt, die ik niet hoop
te verliezen voor ik eindig.

In afdeeling negentien van Leer en Verbonden vinden we een aan-
haling van eindeloze straf — gij weet het denkbeeld van eeuwige straf,
eindeloze straf, heeft de wereld al reeds veel moeite gegeven en daar
de schriften van eindeloze en eeuwige straf spreken, heeft men in
vergaderingen het volk gezegd: „Zoo ge u niet bekeert, indien gij niet
gelooft in den Heere Jezus Christus, zult ge voor eeuwig verdoemd zijn,
wordt ge geworpen in den pool van vuur en sulfer, waar ge altijd brandt
en nimmer verteerd wordt", en aldus pijnigden ze de hersenen van het
volk door hun zulke leerstellingen te verkondigen.

De Heere heeft ons geopenbaard wat door eeuwige straf kan worden
verstaan, want Hij zegt:

....„Want zie, de verborgenheid der Godzaligheid, hoe groot is Zij?
Want zie, Ik ben Eindeloos, en de straf die door Mij gegeven wordt
is eindeloze straf, want Eindeloos is Mijn naam: waarom eeuwige straf
Gods straf is en eindeloze straf is Gods straf."

Dat is waarom zij eindeloos wordt genoemd. Daarom zeg ik tot u is
het eeuwige leven Gods leven, het is het leven, dat Hij heeft, 't welk Hij
bezit in Zichzelven.

Daarom, indien Hij u dat leven schenkt, zult ge het eeuwige leven
hebben, maar gij zult het niet verkrijgen indien ge uzelf niet waardig
toont om in Zijn tegenwoordigheid terug te keeren.

Dat is het Evangelie van Jezus Christus, dat is het groote plan, in
beknopten zin, der zaligheid, zooals ik het u heb voorgehouden.

Dit mag ik nog niet uit het oog verliezen, waaraan ik in het begin
reeds heb gedacht. Geen mensch kan de onscheidbare verbinding van
Geest en Lichaam ontvangen voordat hij sterft. Daarom tot het punt
terugkeerende, reeds eerder aangehaald, dat het sterven even gewichtig
is, in zooverre het het leven betreft, als de geboorte, wil ik daaraan
toevoegen, dat de grondoorzaak is, dat in dit leven de geest en het
lichaam niet onafscheidelijk verbonden zijn.

Als sterfelijke ziekte komt, of de oude dag, treedt de scheiding in;
de geest verlaat het lichaam, en het lichaam daalt in het graf neder in
afwachting der opstanding, maar wanneer zij weder worden vereenigd
is daar iets wat wij nog niet hebben begrepen — doch te eeniger tijd

zullen wij het te weten komen — dat als de geest en het lichaam in de opstanding der dooden weder vereenigd worden, zij zoo verbonden zullen zijn, dat zij onafscheidbaar zijn, en er zal dan geen dood meer zijn en dan kan de mensch eene volheid van vreugde ontvangen.

Terwijl hij in dezen tijdelijken staat van geest en lichaam verwijkt, kan hij geer volheid van vreugde ontvangen welke de Heere voor hem apart gezet heeft. Alleen na de opstanding uit den dood, als de geest en het lichaam onafscheidbaar verbonden zijn, als door de opstanding de geest en het lichaam onafscheidbaar in elkaar gesmeed zijn, kan die volheid komen.

Dat is het schoone van de opstanding, dat is het doel van de opstanding uit den dood. Daarom is het noodig dat de mensch sterven moet. Het is noodzakelijk voor de bewerkstelling der groote zegeningen, welke anders niet komen zouden, tenzij wij sterven en niemand zou hersteld willen worden met 't brooze sterfelijke lichaam om daarin altijd te leven neen, dat zou moeilijkheid brengen. Het sterfelijke leven is goed voor het korte tijdsbestek, waarin we nu zijn.

Het is een noodzakelijkheid. Het is een machtig gewichtig deel van ons bestaan, dat is van het grootste leven, want juist hier moeten we ons bekwamen. Het is hier dat we ons moeten bereiden voor hetgeen komen zal en dan de belooning ontvangen van de verrichtingen in ons vleesch gedaan; juist hier in deze proefstaat leggen we het fundament, waarop ons eeuwig bestaan bevestigd zal worden. Dat bewijst hoe gewichtig sterfelijkeid is en toch beschouwen wij haar licht; velen van ons, zien er op neder als van weinig beteekenis zijnde.

Wij zijn hier heden en zijn morgen misschien gegaan. Morgen kan voor zichzelf zorgen. Wij willen hier een goeden tijd hebben, zoo denken er velen over.

Nu is het de tijd, dit is de dag, zegt Alma, om u te bekeeren. Stel den dag uwer bekeering niet uit, want dan kon het wel eens te laat zijn. Ik heb deze dingen gezegd niet ten voordeele der doode, maar den levenden. Ik weet zoo er iemand is die aanspraak kan maken op de zaligheid, dan is het wel deze zuster. Er zal geene zegening zijn, hoe groot die ook moge wezen, die van haar zal worden teruggehouden, niet één.

Waarom? Omdat zij den Heere liefhad, omdat ze Zijne geboden onderhield, omdat zij waar en plichtsgetrouw was, in alles wat haar was toevertrouwd, en de Heere zal haar elke zegening schenken, elk voorrecht, de volheid der verhooging in Zijn Koninkrijk, omdat zij het waardig is, daar ben ik van verzekert.

Nu, mijn broeders en zusters, moge de Heere ons zegenen; mogen wij strijden den goeden strijd tot het einde en ons aldus waardig maken om voor onzen oudsten Broeder te staan, om gekroond te worden, niet slechts met onsterfelijkeid, doch met het eeuwige leven, welke de grootste gave van God is, zoo bid ik in Jezus naam. Amen.

Vertaa'd door W. W.

„Gij zijt Goden”.

(Psalm 82 : 6; Johannes 10 : 34).

O, dat elk dwaalbegrip voor 't licht de vlucht nu nam!
Eindloos, mede-eeuwig met den Eeuw'ge is 's menschen geest:
Een Go! in wordingsstaat, een vonkje van de Vlam,
Die nimmer wordt gebluscht en altoos is geweest.

Het doel van zijn bestaan op aarde is: eens, gevleesd,
Als God-zelf, alvolmaakt te worden door het Lam,
Dat voor dit eigen doel uit glorie-wereld kwam,
Uit liefde en vrijen wil, voor smart noch dood bevreesd.

Hoe liefde-groot heeft Hij, de Zoon, onze Oudste Broeder,
Den Hemelvader ons verkondigd en verklaard;
Bij Wien wij woonden eer wij kwamen op deze aard
Uit heerlijkst lichtgewest; en waar — hoe streelend zoet
Is 't overdenken van de waarheid voor 't gemoed —
In 't Ouderlijke Huis ons koesterde onze Moeder!

* * *

Een *kind* van God, een *telg*, een *wezen-niet-begin*,
Tòch eeuwig, einde'loos? Dit laat zich zóó verklaren:
Wij, hemeltelgen, die niet altoos Godskroost waren,
Zijn geestgewiekte ego's, intelligenties in

Een geestlijk lichaamskleed, en Vaders kroostgewin
Omdat Hij onze ego's in 't geestgewaad liet baren.
Hoelang dit is geleên aan eeuwen en aan jaren,
Weet slechts het Ouderpaar van 't hemelsche gezin.

Ofschoon zij door een reeks van wisselingen gaat,
Intelligentie (soms zegt „geest” men) zelf-bestaat:
Een ongeschapen „ik”, zoo aanvangloos als God,
Als God, die, centrum van onzebre gloriemacht,
Langs Zelfbetreden pad ons op te voeren tracht,
Opdat we eens deelen in Zijn allerheerlijkst lot.

* * *

God *stof*? Neen! *Glorie-Geest*, Hoogst-machtige in den hoogen!
Maar stof-omhulde Geest, als was en is de Zoon,
Des Vaders Evenbeeld, 't belichaamd Mededoogen,
Grottheerlijk Menschenkind, hoogheilig Godspersoon!

Ziel is lichaam-en-geest, straks door Gods alvermogen
Verlost van zonde en graf, verreezen van de doôn;
Is geest-en-element, onscheidbaar, graf-onttogen,
In vollen glorie-bloei, dáár prijkt de Levenskroon!

God woont in eeuwigen gloed. Van Zijn Glanswezen straalt
 Alom Zijn invloed door 't heelalruim onbepaald.
 Noem deze uitstraling „licht" of „geest" of hóe ge ook wilt,
 Zoolang gij met een *Bron*, eene *Oorsprong* haar verbindt,
 Een *Wezen* dat Zich op één plaats tegelijk bevindt,
 Maar met Zijn levensaâm de werelden doortrilt.

Salt Lake City.

FRANK I. KOOYMAN.

Een persoonlijke kennis van God.

Hiervoor zijn we niet afhankelijk van het geschrevene woord, noch van de kennis, welke de oude profeten en apostelen bezaten. Alleen zijn we van God afhankelijk, zooals Hij Zichzelve nu openbaart en zooals Hij aan de menschen bediend door de macht van Zijn Heiligen Geest. En alle menschen op aarde, niet alleen de Heiligen der Laatste Dagen, doch ook degenen die nimmer het Evangelie omhelsd hebben, hebben hetzelfde voorrecht, dat wij hebben, indien zij de richting willen gaan, door God aangewezen. Het is hun voorrecht tot eene kennis van deze waarheid te komen en deze dingen voor zichzelf te verstaan. Wij hebben deze kennis van den Heere ontvangen en niet van menschen. De mensch kan deze kennis niet verschaffen. Ik kan u zeggen wat ik weet, maar dat is geen wetenschap voor u. Indien ik iets geleerd heb door bidden, smeking en volharding in het zoeken om de waarheid te weten, en ik u dit vertel, dan zal het voor u geen wetenschap zijn. Ik kan u zeggen hoe gij haar kunt verkrijgen, doch aan u geven kan ik haar niet. Indien wij deze kennis ontvangen, moet zij van den Heere komen. Hij kan uw verstand en uw geest voorlichten, zoodat gij duidelijk begrijpen kunt en gij niet behoeft te dwalen. Doch ik kan dat niet doen. Gij kunt deze kennis verkrijgen door bekeering, nederigheid, en door den Heere te zoeken met gansch uw hart, totdat gij Hem vindt. Hij is niet ver van ons. Het is niet moeilijk tot Hem te naderen, indien wij het slechts willen doen met een gebroken hart en een verslagen geest, zooals Nephi van ouds deed. Dit was de wijze, waarop Joseph Smith in zijne jeugd Hem naderde. Hij ging in het bosch, knielde neder en in nederigheid zocht hij ernstiglijk te weten welke kerk aannemelijk was voor God. Hij ontving een antwoord op zijn gebed, dat van het diepst van zijn hart werd opgezonden, en hij ontving het op eene wijze als hij niet had kunnen verwachten.

Oct. C. R., 1899, blz. 71.

JOSEPH F. SMITH.

Reorganisatie van het bestuur der Nederlandsche Zendingen-Vereeniging te Salt Lake City.

Gedurende de j.l. Conferentie-week te Salt Lake City werd er, ten kantore van haren President Le Grand Richards, een onderlinge vergadering gehouden van het Bestuur der Nederlandsche Zendingen-

Vereeniging te Salt Lake City, ten doel hebbende nieuwe bestuursleden te kiezen om het Aftredend Presidentschap alsmede den het Bestuur terzijde staanden Raad te vervangen. Met meerderheid van stemmen werd tot President gekozen Wm. J. de Brij; tot Vice-President Wm. J. Dalebout; tot Secretaris B. Tiemersma, tot Vice-Secretaris B. Postma, en tot leden van den Raad voornoemd: Rulon J. Sperry; George P. Trayner, A. Dalebout, J. K. Meibos, Frank I. Kooyman, Roscoe W. Eardley, M. Dalebout, P. 't Hart, M. Barton, I. Sanders, Henry Bell en Albert Bell; allen respectievelijk wonende te Salt-Lake en te Ogden.

De zaken die de Vereeniging doet, als daar zijn: Conferentie, jaarlijks te Ogden, het organiseeren van feestelijke bijeenkomsten der Hollanders gedurende de Conferentieweken te Salt-Lake; de jaarlijksche uitgangsdag te Lagoon, het bijeenbrengen van gelden (min of meer) ter ondersteuning van Zendelingen, waar noodig enz. enz., zullen nu de eerste twee jaren beheerd worden door hen wier namen bovenstaand zijn vermeld.

In enkele samenkomsten door het nieuwe Bestuur sedert dien reeds gehouden, is besloten geworden gedurende hun tijd van „aan-zijn” zoo mogelijk veel te doen. 't Zou natuurlijk voorbarig zijn reeds nu te zeggen wat zoo al is besproken, maar dit kunnen we alvast mededeelen, als maar de helft van de plannen in wording, ten uitvoer worden gebracht; dan zullen de Hollanders in Utah na verloop van twee jaar, zeker weten dat er een dusdanige Vereeniging bestaat. Laat ons hopen dat er van de veel-omvattende plannen eveneens veel zal terecht komen.

De nieuwe Secretaris:

B. TIEMERSMA.

N a s c h r i f t: Met deze mededeeling heb ik eveneens naar de Redactie van „De Ster” opgezonden een Verslag van de Conferentie *) sedert dien in Ogden gehouden, alsmede een afschrift van een tractaat bij die gelegenheid uitgedeeld. Zoo ge een en ander niet in dit nummer vindt zal ongetwijfeld het volgend nummer u die lectuur ter lezing brengen.

Verbetering.

Door zekere onbekende oorzaak is in het Verslag van de Arnhemsche Conferentie, op blz. 183 van ons vorig nummer, een abuis ingeslopen. Op den 14den regel van dat verslag staat „Ouderling Alvin J. Teuscher, Conferentie-President te Amsterdam;” dit moet zijn „Ouderling Herbert E. Williams, Conferentie-President te Groningen.”

*) Dit verslag wordt in het volgend nummer opgenomen, terwijl het tractaat „In dagen van onrust” op blz. 204 van dit nummer gevonden wordt.

Assistent.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
J. J. VAN LANGEVELD.

Spiritisme en Waarzeggerij.

Reeds vroeger schreven wij over het bijwonen van spiritistische seances en het onwaardige daarvan voor een lid der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Spiritisme met al zijn aantrekkelijkheden openbaart in 't geheel niets wat van blijvend voordeel voor den mensch is. Het doet niets voor de zaligheid der zielen, wat dan ook onmogelijk is, aangezien er geen goddelijke macht door geopenbaard wordt. Het werkt op geheimzinnige wijze, en wel zóó, dat het volkomen in strijd is met de manier van handelen, als gebruikelijk bij goddelijke wezens. Nooit werd in het verleden op zulk eene geheimzinnige wijze iets van den hemel geopenbaard, nooit werden doode voorwerpen van hunne plaats bewogen wanneer God met den mensch wenschte te spreken, en engelen noch geesten hebben ooit hun boodschap tot den mensch gebracht door het gebruik maken van minderwaardige voorwerpen.

Wanneer eene Heilige der Laatste Dagen zich op spiritistisch terrein begeeft, dan komt hij op gevaarlijken grond. Gaat hij uit nieuwsgierigheid, dan zal deze wel bevredigd worden, want het geheimzinnige trekt gewoonlijk aan en op spiritistische seances worden door de opgekomen geesten soms dingen gezegd, die wel in staat zijn invloed uit te oefenen op het nieuwsgierig gemoed. 't Is niet ons doel eene lange beschouwing te geven over het verkeerde van het spiritisme, doch wij willen hier enkele voorvallen verhalen, welke door bij ons allen bekende mannen zijn ondervonden, in de hoop dit de oogen mag openen van hen, die neiging gevoelen om spiritisme goddelijke kracht toe te schrijven.

Op zekere gelegenheid begaf President Wilford Woodruff zich naar een plaats, waar vele weken achtereen spiritistische samenkomsten gehouden waren. Broeder Woodruff ging daar als een zendeling, doch voor hij ging bad hij tot den levenden God, dat hij in staat zou kunnen zijn, het werk van het spiritistische medium te verhinderen.

Ongeveer driehonderd menschen waren tezamen gekomen, en het medium stond klaar om zijn lezing te beginnen en zijn demonstratie te houden, zooals hij bij vorige gelegenheden gedaan had; doch het was hem onmogelijk de gebruikelijke manifestaties teweeg te brengen. Hij sprong van het platform, liep hier en daar in de gangen tusschen de zitplaatsen door, tot hij ten slotte voor Broeder Woodruff bleef staan. In woede zijn vuist ballende voor het gelaat van den laatste, zeide hij: „Gij zijt de man, die mij dezen avond verhindert te werken“, waarop President Woodruff antwoordde: „Ja, ik ben die man; ik ben hier met het priesterschap van den levenden God, en ik heb de macht van den tegenstander bestraft. Zoolang ik hier blijf, kunt gij niets doen.“ Na een poosje verzocht het auditorium Broeder Woodruff heen te gaan, aan

welk verzoek hij voldeed. Onmiddellijk daarna vierde de macht van den duivel weer hoogtij en konden de manifestaties plaats hebben.

President Heber J. Grant werd op zekere gelegenheid door de zendelingen, werkzaam in de Nottingham-conferentie, gevraagd hen toestemming te willen verleen en naar een spiritistische samenkomst te gaan, doch hij weigerde het hen toe te staan. Zes maanden later vroegen zij hem weer, doch ook nu weigerde hij en zeide: „Gij kunt geen roetzwarte, vuile kachelpijp in uwe handen nemen, zonder uw handen vuil te maken en evenmin kunt gij op 's duivels grondgebied komen en de geest van den levenden God met u hebben. Dat is geen plaats voor u.” Toen zij later er weer over spraken, zeide hij: „Wanneer de spiritisten u weer uitnoodigen, ga dan, maar ga zonder gegeten te hebben, want door vasten en bidden zult gij macht verkrijgen. Buig uwe knieën en vraag God om kracht, zoodat ge de geesten in die vergadering zult kunnen bestraffen door de macht van het priesterschap van God en in den naam van Jezus Christus. Indien ge dit doet en dan naar de vergadering gaat, begeleid door den geest des Heeren, en niet uit ijdele nieuwsgierigheid, zullen de geesten zich niet kunnen manifesteren, terwijl gij daar zijt.” Zij gingen naar de vergadering, nadat zij den raad van President Grant hadden opgevolgd; doch terwijl zij daar waren, was er geen sprake van geestelijke manifestaties. Sommige van deze spiritisten hadden de vergaderingen, door de zendelingen gehouden, bijgewoond, en zij hadden de broeders lastig gevallen met hun hoon en hunne uitnoodigingen, dat zij ook eens in de spiritistische samenkomsten zouden komen om daar te leeren.

Ook waarzeggerij is eene kunst, die door elk mensch, die beweert een Christen te zijn, in den ban gedaan behoort te worden. Vooral in den laatsten tijd zoeken vele mannen en vrouwen, hun voordeel in het beoefenen van deze kunst, en in onze Christelijke maatschappij worden helaas nog velen gevonden, die soms hun zuurverdiende penningen daarvoor afstaan. Waarzeggerij echter vertoont zich niet onder het mom van Christelijkheid, maar zelfs velen, die deze kunst beoefenen, erkennen volmondig, dat zij door de macht van Satan werken. 't Spreekt vanzelf dat een Heilige der Laatste Dagen zich verre zou houden van deze onzalige practijken, en waar soms anderen uit nieuwsgierigheid of soms maar uit plezier zichzelf verlagen om zich onder de macht van waarzeggerij te plaatsen, daar moeten wij nooit vergeten, dat er voor ons in geen geval verontschuldiging kan zijn, daar wij in ons midden een macht hebben, waaraan wij zelfs deel hebben, n.l. de macht van den Heiligen Geest, en niemand kan zich plaatsen onder de macht van den tegenstander en toch den Heiligen Geest met zich hebben. Wel kan de werking van den booze verhinderd worden door die macht, maar gewoonlijk is het beter zich geheel van die macht verwijderd te houden. Wij laten hier een voorval volgen, door de President der Kerk verhaald in één van zijn laatste redevoeringen, toen hij wees op het verkeerde van Spiritisme en Waarzeggerij en zullen hiermede besluiten, aan de lezers overlatende hun voordeel te doen met de waarschuwingen en onderwijdingen van mannen Gods.

Toen President Grant nog een kleine jongen was, voorzag zijn moeder in het onderhoud van zichzelf en haar kind door uit naaien te gaan. Zij was gewoon om dikwijls tot laat in den avond te werken. Wanneer dit het geval was, was het altijd de gewoonte dat Heber, haar eenigste kind, haar kwan halen, om, na eerst het avondmaal gebruikt te hebben, met haar huiswaarts te keeren.

Op zekeren keer was zij bij de familie William S. Godbe, op den hoek van Second East en Second Southstreet te Salt Lake City, in een gebouw, bekend als het „Octagon House” — dat daar heden ten dage nog staat. Zijn moeder zat in een kamer van het gebouw te werken, terwijl een aantal menschen zich in de ontvangkamer vroolijk maakte over eene planchette, door wier bemiddeling zij geluksbrieven ontvingen. Een planchette is eene vrouw, welke eene kleine machine laat draaien, waaruit dan de geluksbrieven te voorschijn komen. Zij is dus een soort waarzegster. De bezoekers lagen hunne handen op de machine, welke dan steeds in beweging was en de brieven schreef. Deze menschen waren zeer vroolijk en vermaakten zich kostelijk.

Zij noodigden de moeder van President Grant uit ook daar te komen, doch zij weigerde beslist. Zij verklaarde, dat President Brigham Young had afgeraden om zulke dingen te doen, omdat het sommige menschen tot afval zou brengen. En het heeft ook sommige menschen tot afval gebracht, die zich later aansloten bij wat genoemd werd de Godbe-beweging, alleen als gevolg van de boodschappen, welke zij ontvingen door tusschenkomst van deze planchette. Toen Zuster Grant bleef weigeren naar de ontvangkamer te gaan, zeiden zij, dat ze dan de machine bij haar zouden brengen. Dit deden zij dan ook, doch nu weigerde de machine te werken. Zij brachten de machine weer terug naar de ontvangkamer en onmiddellijk werkte zij weer. Toen vroegen zij Zuster Grant weer en zij hielden zoo sterk aan, dat zij eindelijk toegaf. Maar zoodra zij in de ontvangkamer kwam, weigerde de machine terstond. Toen zij later huiswaarts keerden, vroeg de kleine Heber: „Moeder, waarom trad gij toch die kamer binnen, als de Profeet Brigham Young tegen die dingen gewaarschuwd heeft?” Zij antwoordde: „Kind, ik had in stilte gebeden, en de Heere gevraagd of Hij door Zijnen Geest het werken van deze planchette, tijdens mijne aanwezigheid daar, onmogelijk wilde maken, en de Heere heeft mijn gebed verhoord.”

Een les voor elk huisgezin.

Treffend en aandoenlijk is een bericht, dat in den laatsten tijd in de locale nieuwsbladen verscheen — een bede van een stervend vader aan zijn zoon om naar huis te komen. Weinig aandacht werd geschonken aan de huiselijke oorzaak, — indien er een was — die den jongen rede gaf het ouderlijk tehuis te verlaten; alleen is bekend, dat de vader, van zijn sterfbed, in doodsangst riep om zijn afwezigen zoon, dat hij nog eenmaal naar huis zou komen of minst genomen iets van zich zou laten hooren. „Schrijf, schrijf, als 't u blijft,” smeekte hij, „voor het te laat is.”

Dit geval is er slechts één uit duizenden, welke elk jaar plaats hebben, hoewel de meesten, buiten den betrokken familiekring, onopgemerkt voorbijgaan. Doch er ligt een les in verborgen voor elk huisgezin. Het doet in dit bijzondere geval niets ter zake wie de schuld droeg van het feit, dat de scheiding veroorzaakte, welke rede gaf tot zooveel hartwee en smart. Iets was er — het kan in het begin een zeer onbeduidend iets geweest zijn — dat oorzaak was van de vervreemding ten de zoon zijns weegs deed gaan. Het kan ook wel mogelijk zijn, dat er geen sprake was van moeilijkheden, van vervreemding, doch dat de jongen alleen het huis verliet uit liefde voor avonturen of om zijn fortuin te zoeken. Waar dit echter het geval zou geweest zijn, schijnt het natuurlijk dat hij toch in nauwe aanraking zou gebleven zijn met hen, die hem dierbaar waren, en de vader zou het pijnlijke van zulk een bericht in de nieuwsbladen bespaard zijn gebleven.

Hoe het ook zij, bijna elk geval berust op misverstand, op iets onaangenaams, dat de jongens van huis drijft. Als regel is het misschien de rusteloosheid of de eigenzinnigheid der jeugd, die aanleiding geeft tot de breuk; doch al te dikwijls heeft te ver gedreven strengheid of andere verkeerdheden van de zijde der ouders de schuld. Wat echter de oorzaak moge zijn, de resultaten zijn veelal dezelfde.

Ouders en kinderen zouden alles moeten doen om tragische scenes, zoals die van den stervenden vader, tevergeefs roepende om zijn zoon, te voorkomen. Bij eene goede verstandhouding onderling, kunnen de familiebanden zoo nauw worden aangehaald, dat zij zelden, indien ooit, door zulke rampspeed verbroken kunnen worden. Kinderen behooren ten volle hun plicht te doen, doch ouders moeten voorzichtig en wijs zijn in hunne tucht. Alleen op deze wijze kan kinderlijke liefde ontwikkeld en de eenheid van het gezin verzekerd worden.

In dagen van onrust.

Uitgegeven ter gelegenheid van de Jaarlijksche Hollanders Conferentie te Ogden, Utah, 23 Mei, 1920.

Hebt ge ooit een storm op zee meegemaakt? Zoo ja, dan weet ge, dat niet terstond na het stillen van den wind de golven kalm zijn. Het kan soms heel lang duren eer de wateren tot rust komen. En op het schip, dat het noodgetij doorstond, valt heel wat te redderen voor dat alles weer in orde en op zijn plaats is.

Een terugblik.

De wereld heeft een vreeselijk stormtijdperk achter den rug. De gansche aarde kreunde onder de alles verpletterende oorlogsvrucht. Alle helse machten schenen losgeïaten. De laagste driften in den mensch waren ontketend. Wat een immer werkzame wetenschap en een schier volmaakte werktuigkunst in eendrachtige samenwerking hadden tot stand gebracht, werd aangewend om den evenmensch aan stukken te rijten. Te land en ter zee, hoog in de lucht en diep onder den zeespiegel, overal grinsde dood en verderf de menschheid tegen. Ruw krijgsgeweld overheerde alom

zedelijken moed en vastheid van karakter. Duizenden, gesneuveld in den bloei hunner jeugd, rusten, ordeloos bijeengeworpen, in de massa-graven der slagvelden. Duizenden anderen zijn voor altoos onherstelbaar verminkt. Tallooze grootsche monumenten van wetenschap en kunst liggen voorgoed in puin. Moord en doodslag, plundering en vernieling, was de éénige leus. In enkele maanden tijds stortte inéén, wat eeuwen van beschaving moeizaam hadden gewrocht.

Nog is het Nacht.

De storm, de wereldoorlog is over nu. Maar o! hoe woelig is het nog alom! Welk een onrust allerwegen! Wij hadden gehoopt, nietwaar, dat als eenmaal de hartstochten der volkeren hadden uitgewoed, er uit den zwarten nacht van slachting en onteering de dageraad van een nieuwen, beteren tijd zou aanlichten. Dat er een blijde morgen gloren zou: de verdwaasde menschheid zou tot bezinning komen en genezing zoeken voor de bloedende wonden, zichzelf in blinde razernij toegebracht....

„Wachter, is de dag nog ver? De dag is aangebroken en nog is het nacht!” De donkere daden van een nacht merkt men alom. Partij trek-kende van handelstoestanden, die een dag van reconstructie, een tijd van wederopbouw, noodzakelijk meebrengt, jagen velen nog steeds gewetenloos naar oorlogswinst. De werkmans eische en kreeg steeds hooger loonen — maar is hij voldaan? De stijgende prijzen der levens-behoefden beletten dit wel. Een ander en grooter beletsel is evenwel de geest der eeuw. De wereld vaart onder valsche vlag. Afgezien nog van het kwaad dat de wereld meebrengt — de meerderheid toch kan er niet tegen — is het een verkeerd begrip dat alle dienst in guldens of dollars atgepast kan worden. De werkmans, die een dollar per uur eischt, zou raar staan kijken als zijn vrouw eens een dollar per uur eischte voor haar werk. Acht uur per dag? Zestien uur of langer vaak zwoegt ze! Eischt moeder een rond getal per uur voor hare zorgen, dag en nacht? O, er is een edeler arbeidsdrijfveer, dan dollars of guldens! Laat ons dit niet vergeten in deze donkere en onrustige dagen.

Ware Rijkdommen.

De toestanden schreeuwen onloochenbaar om verbetering. Moderne openbaring zegt: „Het is niet gegeven dat de eene mensch boven den andere bezitten zou; daarom ligt de wereld in zonde” (Leer en Verb. 49 : 20). Zoolang wij in tijdelijke dingen ongelijk zijn, zal er heel veel onvolmaakt wezen. Maar ook tijdens deze bezitsongelijkheid kan men vrij van onrust en gelukkig leven. Er zijn schatten van liefde, van vromheid, van matigheid, van eenvoud, die men tegenwoordig schijnt opzij te schuiven of heelemaal niet te zien. Een onbaatzuchtig leven? Wat een onbestaanbaarheid in deze gure dagen van hebzucht en eigenbelang!

God Waakt.

Het leven van Jezus Christus was een onbaatzuchtig leven. Zijn Geest, broeders en zusters, zal eenmaal zegepralen. Wij, de zendingen die U het Herstelde Evangelie gepredikt hebben in het land uwer

geboorte, getuigen hiervan in heiligen ernst. Ons aller Vader waakt, Hij zegt: „Houd ik niet het lot van al de legers der natiën der aarde in mijne hand?“ (Leer en Verb. 117 : 6). Ons Godsvertrouwen zal niet beschaamd worden, hoe onheilspellend donker de toekomst nu ook lijkt. Wij schrijven dit, gedachtig aan de woorden van den Zaligmaker, dat wegens het toenemen der ongerechtigheid de liefde van velen zou verkoelen (Mattheus 24 : 12). Tallooze prijsverhoogingen en marktschandalen komen ontegenzeggelijk als evenzoo vele koude stortbaden ons overvallen, maar hij wiens leven rijk is aan hoop, aan zielsvreugde, aan liefde, diens ijver voor Gods Werk zal niet koud worden. „Wie volhardten zal tot het einde, die zal zalig worden.“ Leggen wij aan alle verbittering, mistrouwen en wangunst het zwijgen op, werken wij waar wij kunnen, in des Heilands geest, onbaatzuchtig. Plotseling zal Hij ten gerichte komen en als snel handelend getuige optreden tegen de onderdrukkers van daglooners, weduwe en wees (Maleachi 3 : 5). Let wel: Hij is getuige, de Groote Zwijgende Getuige. Doen wij wat van ons verlangd wordt als vertondskinderen — het overige kunnen wij gerust aan Hem overlaten.

Iets over eeuwig leven en zaligheid.

Door wijlen Pres. JOSEPH F. SMITH.

Ieder mensch, geboren in de wereld, zal sterven. Het doet niets ter zake wie hij is, noch waar hij is, ook niet of hij geboren is onder rijken en edelen of onder de lagere klassen en de minderbedeelden; zijn dagen zijn bij den Heere geteld, en op den juisten tijd zal hij het einde bereiken. Dit zoude wij niet vergeten. Niet dat wij met bezwaard hart of terneergedrukt gelaat door het leven zouden gaan. In geen geval. Ik verheug er mij in, dat ik geboren ben om te leven, te sterven en wederom te leven. Ik dank God voor deze wetenschap. Het geeft mij vreugde en vrede, die de wereld niet verschaffen kan, en evenmin door haar ontnomen kan worden. God heeft dit aan mij geopenbaard door het Evangelie van Jezus Christus. Ik weet dat dit waar is. Daarom heb ik niets om bedroefd over te zijn, niets dat mij bekommerd kan maken. Alles wat ik te doen heb in de wereld, is er op berekend mij op te bouwen, mij vreugde en vrede te schenken, hoop en troost in het tegenwoordige leven en eene heerlijke hoop op zaligheid en verhooging in de tegenwoordigheid van mijn God in de toekomstige wereld. Ik heb geen rede om te treuren, zelfs niet bij den dood. 't Is waar, ik ben zwak genoeg om te weenen bij het overlijden van vrienden of bloedverwanten. Ik kan tranen storten wanneer ik het verdriet van anderen zie. Ik gevoel sympathie in mijne ziel voor de kinderen der menschen. Ik kan met hen weenen, wanneer zij weenen; ik kan mij met hen verheugen wanneer zij zich verheugen; doch ik heb geen rede om te treuren, noch om bedroefd te zijn, omrede de dood in de wereld is gekomen. Ik spreek nu over den tijdelijken dood, de dood van het lichaam. Alle vrees voor dien dood is geweken van de Heiligen der Laatste Dagen. Zij hebben geen angst voor den tijdelijken dood, omdat zij weten, dat, zooals de

dood over hen kwam door de overtreding van Adam, ook het leven over hen zal komen door de gerechtigheid van Jezus Christus, en hoewel zij sterven, zij toch wederom zullen leven. Deze kennis bezittende, vinden zij zelfs vreugde bij den dood, want zij weten, dat zij wederom zullen verrijzen en elkander wederzien over het graf. Zij weten dat de geest in 't geheel niet sterft, dat hij geen verandering ondergaat, of het moet zijn de overgang van de gevangenschap in dit aardse stof tot vrijheid en tot de sfeer, in welke hij vertoefde vóór hij tot deze aarde kwam. Wij zijn verwekt geworden op gelijke wijze als Christus zelf. Wij woonden in den beginne met den Vader en den Zoon, als de zonen en dochteren Gods; en op den gesteden tijd kwamen wij tot deze aarde om lichamen op ons te nemen, opdat wij gelijkvormig zouden worden naar de gelijkenis en het beeld van Jezus Christus en worden zooals Hij; dat wij een tabernakel zouden mogen bezitten, dat wij den dood zouden kunnen doormaken, zooals ook Hij deed, en dat wij wederom uit den doode zouden verrijzen, zooals Hij uit den doode verrees. Zooals Hij de eerste vrucht van de opstanding der dooden was, zoo zullen wij de tweede vrucht van de opstanding der dooden zijn; want zooals Hij voortkwam, zoo zullen ook wij voortkomen. Wat is er daarom waar wij bedroefd over moeten zijn? Wat is er dan, dat ons zwaarmoedig of treurig zou stemmen? In 't geheel niets. Bekommerd zijn, inderdaad bij de gedachte, dat wij voor eeuwig zullen leven! Is er eenige rede voor bekommernis in de wetenschap dat wij uit den doode zullen verrijzen en hetzelfde lichaam zullen bezitten, dat wij hier in sterfelijkheid het onze kunnen noemen? Is er reden voor kommer in deze groote, heerlijke evangelie-waarheid, die ons geopenbaard is geworden in deze bedeeling? Zeer zeker kan er aan zulke een gedachte geen droefheid verbonden zijn. Er moest alleen vreugde aan deze wetenschap verbonden zijn, eene vreugde, die ontwelt aan de tienduizende gevoelens en aandoeningen van de menschelijke ziel: de vreugde, welke wij gevoelen in vereeniging met broeders, met vrouwen en kinderen, met vaders en moeders, met broeders en zusters. Al deze vreugdevolle gedachten komen in ons hart op met de gedachte aan den dood en de opstanding. Waarover zouden wij dan bedroefd of bekommerd zijn? Juist het tegendeel, het is een rede voor onuitsprekelijke vreugde en voor het ware geluk. Ik kan de vreugde niet onder woorden brengen, welke ik gevoel bij de gedachte mijn vader te zullen ontmoeten, en mijne edele moeder, welke mij het leven schonk, tusschen van vervolging en armoede, die mij in hare armen gekoesterd heeft en die geduldig, verdraagzaam, teeder en getrouw was in al mijne hulpeloze oogenblikken. De vreugde bij de gedachte haar te ontmoeten, wie kan haar uitdrukken? De gedachte aan de ontmoeting met mijne kinderen, die mij voorgegaan zijn achter den sluier, met mijne bloedverwanten en vrienden, welk een geluk verschaft zij mij! Want ik weet, dat ik hen daar zal ontmoeten. God heeft mij getoond, dat dit waarachtig is. Hij heeft het mij verklaard in antwoord op mijn gebed en toewijding, zooals Hij het duidelijk gemaakt heeft voor het verstand van alle menschen, welke naarstig gezocht hebben om Hem te leeren kennen.

Ontslagen.

Op 19 Juni l.l. werden Ouderlingen Herbert E. Williams en Francis O. Jones eervol ontslagen als zendelingen in de Nederlandsche Zending. Ouderling Williams kwam aan op 25 Oct. 1916 en bleef in Rotterdam werkzaam tot 5 Juli 1917, toen hij naar Amsterdam werd overgeplaatst. Vandaar vertrok hij 1 Juni 1918 naar Utrecht, om daar als President werkzaam te zijn, om vervolgens vanaf 24 Febr. 1919, als President van de Groningsche Conferentie op te treden. In dit ambt bleef hij werkzaam tot aan zijn ontslag.

Ouderling Francis O. Jones kwam aan 9 Jan. 1917 en begon zijn werk in Leeuwarden. Op 1 Juli 1917 werd hij overgeplaatst naar Amsterdam, ging vandaar 5 Juli 1918 naar Utrecht, waar hij vanaf 24 Febr. 1919 als President optrad, om op 1 Juli 1919 als zoodanig ontslagen te worden, waarna hij tot aan zijn vertrek als Zending-Secretaris werkzaam bleef.

Ouderling Alvin J. Teuscher werd 26 Juni l.l. eveneens eervol ontslagen. Hij kwam aan op 9 Jan. 1917 en werkte tot 11 Dec. van dat jaar in Rotterdam, waarna hij naar Utrecht verplaatst werd; 5 Juli 1918 ging hij naar Amsterdam, om 9 Sept. 1918 weer naar Rotterdam te verhuizen; 11 Jan. 1919 werd hij naar Groningen geroepen, vanwaar hij 1 Juli 1919 vertrok, om nu tot aan zijn ontslag als Conferentie-President te Amsterdam werkzaam te zijn.

Overleden.

Te Utrecht overleed, op 10 Juni l.l., na een langdurig ziekbed, Zuster Dirkje M. Veenendaal. Zij werd 29 Januari 1870 aldaar geboren en nam 23 Augustus 1902 het Evangelie aan, toen zij gedoopt werd door Ouderling Meeuwes Bakker en den daaropvolgenden dag door denzelfde bevestigd. De overledene is steeds standvastig gebleven in haar geloof en stierf als een getrouw Heilige der Laatste Dagen.

Te Amsterdam overleed 15 Juni l.l. Broeder Jacobus Christen. Hij werd 14 Nov. 1849 in het voormalig Delfshaven geboren, werd 3 Sept. gedoopt door Ouderling Guy A. Wilson en den volgenden dag door Ouderling Lambertus J. Kragt bevestigd. De overledene droeg het ambt van Priester in het Aäronische Priesterschap en was tot aan zijn dood toe een getrouw Heilige der Laatste Dagen.

INHOUD.

„Die getrouw is en volhard zal de wereld overwinnen,” zegt de Heere. Blz. 193 „Gij zijt Goden.” (Gedicht) „ 198 Eene persoonlijke kennis van God „ 199 Reorganisatie van het Bestuur der Ned. Zendingen-Vereeniging te	Salt Lake City Blz. 199 Verbetering. „ 200 Spiritisme en Waarzeggerij „ 201 Een les voor elk huisgezin „ 203 In dagen van onrust . . . „ 204 Iets over eeuwig leven en zaligheid „ 206 Ontslagen „ 208 Overleden „ 208
---	---